

Pravdu o nebi spojiť s pravdou o ľudskom bytí

Mons. Prof. Anton Fabian, PhD

Úvod

Slovo „nebo“ potrebujeme všetci preto, aby ľudský život mal nádej a zmysel. Študent, ktorý píše maturitnú písomku, má nádej, že zloží aj maturitnú skúšku. Človek, ktorý čaká v nemocnici na operáciu, má nádej, že sa uzdraví. Nezamestnaný žije v nádeji, že nájde prácu. Vždy sa môže život zmeniť k lepšiemu. Preto je nádej veľká vec. Žiť bez nádeje, znamená žiť bez zmyslu. Pri starobe, zomieraní a smrti nádej oceníme najviac. Preto rozprávanie o nebi považujem za veľmi dôležité, a viera v nebo, ako aj schopnosť mať nádej, je veľká hodnota v ľudskom živote.

Táto téma je nielen ekumenická, ale aj inter - religiózna, lebo ju nachádzame vo všetkých náboženstvách od nepamäti v rôznych interpretáciách. Okrem toho, že je to téma teologická, je aj literárna, mytologická a futurologická.

V Katechizme Katolíckej Cirkvi je to šiesty článok Kréda: verím v Ježiša Krista, ktorý vystúpil na nebesia, sedí po pravici Boha, Otca všemohúceho. Je zaujímavé, že tento článok je zo všetkých komentovaný najkratšie. Prvý (verím v Boha), alebo deviaty článok (viera v Cirkev) sú až na 50 stranách. Článok o vstupe do neba je na dvoch stranách. Možno je to preto, že o nebi nemáme toľko a takých informácií ako o historických udalostiach na zemi, alebo o prírodovedeckých záležitostiach. Sympatické je však to, že synonymom neba je láska na celú večnosť, radosť, šťastie v absolútnej miere, hodnoty vysoko pozitívne, spojené s nádejou a preto je to vdáčna téma.

1 Terminológia

Pred mnohými storočiami, v stredoveku, ľudia mali takzvaný trojvrstvový obraz sveta. Predstavovali si zem ako rovnú dosku, nad ktorou hore je nebo a pod nami dolu peklo. Táto predstava o svete prenikla aj do rozličných teologických, filozofických, literárnych, biblických i prírodovedeckých úvah. Dnes vieme, že vesmír je usporiadaný ináč. Ale čo nám z minulosti svieti ako

zrnko múdrosti je takzvaný trojvrstvový obraz ľudskej existencie, trojdimenziálny obraz človeka.

Každý človek, ak odmietne lásku, zakúsi frustráciu a zistí, že existuje zóna, ktorú vyjadrujeme termínom „peklo“. Ak odmietne byť bytím pre niekoho a pre niečo, začne byť bytím iba pre seba, spôsobí, že sa bude cítiť ako v pekle. Človek, ktorý chce byť sebestačný, šťastný sám v sebe a zo seba sa uzavrie do vlastného bytia. Priepasť v ňom pozostáva v tom, že nechce prijímať a dávať. Nechce si nič zobrať, ale ani dať. Chce si stačiť sám. Keď jeho postoj nadobudne krajnú radikálnosť, človek sa stáva osamelým, odmietnutým, zabarikádovaným sám v sebe. Tento stav, túto dimenziu života, vyjadrujeme slovom peklo.

Opakom je slovo nebo. Je to niečo, čo sa nedá vyrobiť, dá sa iba prijať ako dar. Už v scholastike sa hovorilo, že je to nezaslúžený dar, pridaný ľudskej prirodzenosti. Nebom rozumieme plnosť lásky, ktorú človek môže len dostať. Nemá sa tým rozumieť zemepisné miesto, kdesi nad svetom, pred Kristovým nanebovstúpením uzavreté, uzamknuté, a po vstupe do nebies odomknuté. Túto pravdu viery treba rozumieť ako vstup Boha a človeka do jednoty. Čiže nebo treba rozumieť ako dotyk ľudskej bytosti bytosťou Božou. To, že človek sa má možnosť dotknúť Božieho sveta a že Boží svet preniká ľudský – to sa vyjadruje slovom nebo. Uskutočnilo sa definitívne v Kristovi, keď prekročil bios, čiže život, do nového života.¹

Ak teda vyznávame: Verím v Ježiša Krista, ktorý vystúpil na nebesia, nemusíme sa báť, že ho lokalizujeme na ohraničené miesto, kde sa nachádza (čo je z prírodovedeckého hľadiska sporné), ale vyjadrujeme tým stav blaženosti, ktorý sa dotýka prežívania každého človeka. Ide o budúcnosť, ktorú si ľudia sami nemôžu dať, ani zaplatiť, ale môžu ju očakávať od toho, ktorý je Darcom všetkých darov. To je teda prvá vec, ktorá nám môže napadnúť, keď sa povie: nebo.

2 Radosť namiesto smútku

Pomôžme si ešte biblickými argumentami, teda tým, čo hovorí Písmo sväté o udalostiach po Ježišom zmŕtvychvstaní. Vieme dobre, že Ježišovo bytie od momentu vzkriesenia bolo oslávené. Ale jeho sláva ešte zostala zahalená výzorom obyčajnej ľudskej prirodzenosti: s učeníkmi jedol, sedel,

---

¹ Porov. RATZINGER, J.: Úvod do kresťanstva (1968). Trnava : Dobrá kniha 2007, str. 249.

rozprával, stretávali sa s ním, videli ho, teda vyzeral ako človek. Posledné jeho zjavenie sa, odkrytie apoštolom, bolo pri vystúpení do neba (ešte jedno výnimočné zjavenie sa týka apoštola Pavla). Posledné slová z Lukášovho evanjelia hovoria: „Potom ich vyviedol von až k Betánii, zdvihol ruky a požehnal ich. Ako ich žehnal, vzdialil sa od nich a vznášal sa do neba. Oni sa mu klaňali, a s veľkou radosťou sa vrátili do Jeruzalema. Stále boli v chráme a velebili Boha“ (Lk 24, 50-52).

To, čo nás musí udivovať, je skutočnosť, že Ježiš odchádza od učeníkov a oni sa radujú. Čakali by sme, že zostanú smutní alebo bezradní. Muselo im napadnúť: polepšil sa svet okolo nás Ježišovým účinkovaním? Zostal taký, aký bol predtým! Ježiš odišiel a my sme dostali úlohu, ktorá je zdanlivo nesplniteľná. Máme predstúpiť pred obyvateľov Jeruzalema – a čo povieme? Že ten Ježiš, ktorý bol ukrižovaný, je záchranca? Okrem toho vieme, že každá rozlúčka je spojená so smútkom. Ako to, že v Betánii sa tak nestalo? Ako to, že sa vrátili do Jeruzalema s veľkou radosťou?

Ak chceme hľadať odpoveď na tieto otázky, musíme vziať do úvahy fakt, že nové poznanie, ktoré apoštoli dostali, bolo náboženského charakteru. Na Veľký piatok predsa videli, že všetko stroskotalo. Ježiš zomrel. Ale na kopci v Betánii videli Ježišov triumf, videli ho osláveného. Čiže Boh nedal za pravdu ani Kajfášovi, ani Pilátovi, ani Annášovi, ale Ježišovi, ktorý žije, i keď odchádza. Radosť mali z toho, že definitívne slovo má múdrosť Božia, a nie politika, ktorá ľudí ubíja.

Preto po návrate z Betánie do Jeruzalema chválili, velebili Boha, necítili sa opustení. Boli si istí Ježišovou prítomnosťou, hoci bola iného druhu ako dovtedy. Boli si istí, že Zmŕtvychvstály je pri nich iným spôsobom. Vedeli, že Božia pravica, po ktorej zasadol, ku ktorej bol povýšený, nie je nič iné ako nový spôsob jeho prítomnosti. A že odteraz je On im tak blízko, ako môže byť blízko len Boh. Nanebovstúpenie koriguje predstavu učeníkov: uvedomili si, že Ježiš neodchádza kdesi preč, ale že jeho odchod znamená inú formu blízkosti. Pociťovali to tak intenzívne, že ich naplnila radosť.²

3 Futurológia?

V Skutkoch apoštolských sa spomína, že učeníci predtým, než Ježiš im zišiel z očí, začali sa dohadovať: „Pane, už v tomto čase obnovíš kráľovstvo

---

² Porov. RATZINGER, J (Benedikt XVI): Ježiš Nazaretský II. Trnava : Dobrá kniha 2011, str. 273.

Izraela?“ (Sk 1, 6) Domnievali sa, že príde Dávidovo kráľovstvo, nastolí sa politická moc, v ktorej oni budú aspoň ministrami. Na to Ježiš odpovedá: „Vám neprislúcha poznať časy alebo chvíle, ktoré Otec určil svojou mocou. Ale keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme“ (Sk 1, 7-8). Ježiš odmieta dátum, čas a presné lehoty. Nechce aby sa učeníci zapodievali tým, kedy nastane kráľovstvo veriacich ľudí, ale dáva im prísľub a poslanie. Naplní ich sila Ducha Svätého a stanú sa jeho svedkami. Tým im chcel povedať, aby nešpekulovali nad futurologiou, veštením, nepátrali po neznámej budúcnosti, lebo kresťanstvo je zakotvené v prítomnosti. Byť kresťanom znamená mať dar vnútornej Božej blízkosti a vďaka tomu plniť úlohu Ježišovho svedka.

4 Oblak im ho vzal

Skutky apoštolské píše: „Keď to povedal, pred ich očami sa vzniesol a oblak im ho vzal spred očí“ (Sk 1, 9). Slovo oblak sa v Biblii spomína častejšie, napríklad pri Premenení na vrchu Tábor - Ježiš zahalený v oblaku (Mt 17, 5; Mk 9, 7; Lk 9, 34-35), alebo pri zvestovaní Márii sa spomína, že Duch Svätý ju zatienil (Lk 1, 35), alebo keď sa pripomína Boží Stánok Starej zmluvy - oblak bol znamením Božej prítomnosti (porov. Ex 40, 34-35), alebo keď putovali púšťou, Pán kráčal pred Izraelom v podobe oblaku (Ex 13, 21-22).

V týchto prípadoch treba rozumieť teologickú reč symbolov. Ježišov odchod sa prezentuje ako cesta, no nie cesta k hviezdám, ale vstup do Božieho tajomstva. Čiže miesto, kam Ježiša vzal oblak, nie je vzdialený kozmický priestor, kde by Boh postavil svoj trón a tam by prideliť aj Ježišovi miesto. Boh nie je v priestore, ktorý by mal takú kvalitu ako ostatné priestory. Boh je predpokladom a základom každej priestorovosti, ktorá existuje, ale sám k nej nepatrí, lebo Boh je Boh. On je Pánom a tvorcom všetkých priestorov. Jeho prítomnosť nemá priestorový, ale božský charakter.³

5 Sedieť po Božej pravici

Druhá časť šiesteho článku Vyznania viery znie: Verím v Ježiša Krista... ktorý sedí po pravici Boha Otca všemohúceho. Tým sa chce povedať, že má účasť na Božej moci, aj nad priestorom. Dokazujú to iné state z Písma.

---

³ Porov. RATZINGER, J (Benedikt XVI): Ježiš Nazaretský II. Trnava : Dobrá kniha 2011, str. 275.

Napríklad v žalme 110 sa hovorí: „Pán povedal môjmu Pánovi, sed' po mojej pravici.“ Židia mali predstavu o Mesiášovi ako o novom Dávidovi, preto ho aj nazývali Dávidov syn. Lenže Ježiš vie čosi viacej a hovorí o Mesiášovi ako o Dávidovom Pánovi. Nezasadá na Dávidov trón, ale že Mesiáš zasadne na trón Boží.

Lúčiaci sa Ježiš teda nešiel na nejakú vzdialenú hviezdu, ale vstupuje do spoločenstva moci a života so živým Bohom, čiže vstupuje do Božej nadpriestorovosti. A preto neodišiel preč, ale s mocou, ktorá je vlastná Bohu, stále je s nami a pre nás.

V Jánovom evanjeliu je krátka poznámka: „Odchádzam - a prídem k vám“ (Jn 14, 28). V tomto prípade odchod a príchod zvláštne súvisia. To, čo sa zdá Ježišovým odchodom (kríž, vzkriesenie, nanebovstúpenie), je vlastne nový druh jeho blízkosti človeku, jeho príchod. Ide o trvalú prítomnosť. Tak ako veríme, že Ježiš je prítomný v znaku chleba, v znaku slova, v znaku blížneho, aj nanebovstúpenie je znakom jeho novej blízkosti. Nadpriestorovosť mu umožňuje trvalú prítomnosť, ktorá sa spája s radosťou učeníkov, ako sme o tom hovorili. Takže keď Ježiš je u Otca, nie je preč, iba je iným spôsobom nám blízky. Nie je na jedinom mieste, ako počas pozemského pobytu, ale vďaka tomu, že priestor presahuje svojou mocou, je prítomný a dosiahnuteľný pre všetkých a v celých dejinách.

6 Posolstvo z pravdy o Nanebovystúpení

Pravda o Ježišovom nanebovstúpení a o jeho blízkosti človeku prenikala ľuďmi cez celé stáročia. Čo robili svätci? Vo chvíľach najväčšieho vypätia, najväčšej služby chorým, trpiacich, vo chvíľach, v ktorých prežívali vnútornú bolesť, prežívali aj vrcholnú radosť. Maximilán Kolbe bol v bunkri hladu a dokázal tam spievať. Polykarp, biskup v prvých kresťanských storočiach chválil Boha, hoci ho pálili na hranici. Radosť z toho, že Kristus je prítomný, hoci očiam sa zdá vzdialený, zasiahla nielen ich rozum, ale aj srdce.

Posolstvo o nanebovstúpení Pána je vlastne posolstvom o Božej blízkosti. Všetci sme pozvaní k tomu, aby sme nosili v srdci radosť. V každej omši hovoríme: „Hore srdcia“, - „Máme ich u Pána.“ Je to pozvanie: všimni si človek, čo je hore! Si stvorený pre vyššie hodnoty! Tvojou mierou je výška Boha. Starosť o pozemské záležitosti i tvoja vlastná nedostatočnosť, aj hriechy ti nesmú prekážať v tomto zacielení tvojho bytia.

V súvislosti s Nanebovystúpením v Matúšovom evanjeliu je výrok: „Daná mi je všetka moc na nebi a na zemi. Choďte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,

18-20). Keď Ježiš hovorí: „Daná mi je všetka moc“, nemyslí na moc politikov, ktorí rozhodujú o peniazoch, ani na moc riaditeľov, ktorí prepúšťajú zo zamestnania, ani na moc sudcov, ktorí vynášajú výrok odsúdenia. Ježiš má inú moc. Je to moc lásky a odpustenia, vďaka ktorej oslobodzuje človeka z tej situácie, v ktorej sa nachádza.

Okrem toho má Ježiš moc nad zomieraním. Nikto z ľudí nemá túto moc. Spisovateľ a Steven Wright sa pýtali: akú knihu by si vybral, keby musel byť na opustenom ostrove? Vtipne odpovedal: Určite by som si zobral knihu s názvom „Ako si čo najrýchlejšie postaviť loď“.⁴

Kto je na opustenom ostrove, hľadá spôsob, ako sa odtiaľ dostať, čiže ako postaviť loď. A podobne sa dá hovoriť o každom človeku, že hľadá návod, spôsob, ako sa dostať z jednotlivých situácií, ktoré sú komplikované a ťažké. Ale keď hľadáme odpoveď na otázku: kto mi dá návod, ako prejsť cestou smrti? - okrem Krista nikde inde posolstvo nenájdeme. Iba Ježiš má moc, ktorá súvisí s prekonaním smrti.

Zaujímavé svedectvo vydalo dievča, ktoré vyrástlo na Orave. Neskôr štúdium a zamestnanie ju priviedli do Bratislavy. Skoro každý mesiac cestovala vlakom domov na Oravu. Keď jej oznámili, že mama zomrela, cestujúca napísala: „Vždy som doteraz išla niekam. Dnes idem prvýkrát nikam!“

Každý človek je vo svojich dňoch cestujúci, smeruje k niečomu a niekomu. Iba v smrti človek smeruje: k nikam. Ale ak prijíma vo viere Krista, necestuje nikam, ale ide niekam – je v Božích rukách. Vkladá do nich svoj život v bežných okolnostiach a On ho v smrti nenechá. Preto je dôležitá nádej na nebo. Ak sa ľudia sa považujú za ateistov, alebo odmietajú Kristovo posolstvo, marginalizujú ho, musia priznať, že smerujú k nikam.

Túto pravdu vyjadril inými slovami švédsky režisér Ingmar Bergmann (1918-2007), ktorý sa dožil 89 rokov a napísal: „Teraz som niekto, ale čoskoro sa zo mňa stane nikto!“ Medzi niekto a nikto je rozdiel iba malé písmenko e. Stačí ho vyškrtnúť a z niekto je nikto. Toto robí smrť s človekom. Filmový režisér vedel veľmi dobre, že mal úspech, bohatstvo, slávu. No smrť robí za tým všetkým bodku. Iba viera v Nanebovystúpenie Pána rúca Bergmannov pesimizmus.

Už Pavol napísal v liste Rimanom: „S Kristom sme boli v krste pochovaní, aby sme tak, ako bol Kristus vzkriesený Otcovo slávou, aj my žili novým životom“ (Rim 6, 5). Čiže pre Pavla smrť neznamena bodku, ale nový

---

⁴ WRIGHT, S.: Lidé se mě často ptají. In: *Výber. Reader's Digest*, apríl 2008, str. 13.

život, predzvest' Boha. A ďalej pokračuje: „Ak sme sa mu stali podobní v smrti, budeme mu podobní aj v zmŕtvychvstaní“ (Rim 6, 5). Čiže Pavol nehovorí o zabudnutí, ale o oslávení. „Ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s ním aj žiť“ (Rim 6, 8). Zreteľne sa vyjadruje účasť na Božom nebeskom živote.

Ak rozmýšľame ako veriaci ľudia, vieme, že Boh nás nezabudol na zemi, veríme, že budeme v nebi „niekto“. Prorok Izaiáš povedal: „Ja som ťa povolal, patriš mne“ (Iz 43, 1). Boh nepovoláva ku smrti, alebo k ničote, ale k bytiu, k životu. Nemusíme sa teda báť, že uprostred života sme obklopení smrťou. Vo viere platí opak: uprostred smrti sme obklopení životom. O tom je viera v Nanebovystúpenie Pána.

7 Božia blízkosť, prítomnosť a otvorenosť

Rád by som sa ešte vrátil k niektorým biblickým momentom, kedy sa hovorí o odchode a o blízkosti, o vzdialenosti a o prítomnosti. Spomeňme si na rozmnoženie chleba zástupom. Evanjelista píše, že Ježiš im kázal (učeníkom) nastúpiť do loďku, plaviť sa na druhý breh k Betsaide, kým on sám neprepustí zástup. Utiahol sa na vrch, modlil sa. Učeníci zostali na loďke sami. Začal duť protivietor, jazero bolo rozbúrené, ohrozovala ich sila vln a búrky. Zdalo sa, že Ježiš bol ďaleko, ale keď bol s Otcom, on ich vlastne v Otcovi videl. A pretože ich vidí, prichádza po jazere k nim, sadá si k nim a utíši búrku. Umožňuje im pokračovať v ceste do cieľa (porov. Mt 14, 22-23; Mk 4, 35-41).

Tento príbeh hovorí o Cirkvi a o našom živote. Ježiš je u Otca, to znamená, že nás vidí. Kedykoľvek môže nastúpiť do loďky nášho času. Vďaka tomu môžeme ho kedykoľvek vzývať a byť si istí, že on nás vidí a počuje. Loďka Cirkvi sa aj dnes plaví v protivetre dejín na rozbúrenom oceáne času. Niekedy to vyzerá tak, že sa potopí. Ale Pán je tu a prichádza v pravý čas. Preto jeho veta: „Odchádzam - a prídem k vám“ (Jn 14, 28) je vlastne vyjadrením postoja Božej blízkosti, ktorá je trvalá.

Aj iný biblický príbeh hovorí o nádeji a trvalej Pánovej prítomnosti. Keď Mária Magdaléna hľadala Zmŕtvychvstalého, bola pri hrobe. Evanjelium hovorí, že ju oslovili dvaja anjeli odetí do bieleho rúcha. Ona sa obrátila, zbadala Ježiša, no nepoznala ho. Potom ju On sám zavolať po mene: „Mária“ a ona plná radosti spoznáva Zmŕtvychvstalého, oslovuje ho Rabbuni, Učiteľ, a chce sa ho dotknúť tak, ako to robila predtým. No on jej hovorí: „Nedrž ma, ešte som nevystúpil k Otcovi“ (Jn 20, 11-18).

Tu je čudná kombinácia viet. Mária Magdaléna rozmýšľa: ved' teraz, keď stojím pri mne, konečne sa ho môžem dotknúť, presvedčiť sa, držať ho! Keď odíde k Otcovi, už sa ho nedotknem! No Ježiš hovorí presný opak. Čo to môže znamenať? Nemôže sa ho dotýkať, nemôže ho držať, nemôže mať k nemu taký prístup, na aký bola zvyknutá v predchádzajúcich rokoch, lebo to je starý spôsob ľudského spolunažívania a zmýšľania. Ježiša osláveného sa možno dotknúť len u Otca. Čiže možno sa ho dotknúť tak, že vystúpime k Otcovi. A v spoločenstve s Otcom je nám novým spôsobom prístupný a blízky.

Vďaka tomu, že sme pokrstení, s Kristom je náš život skrytý v Bohu. To znamená, že sme už hore uňho po pravici Otca a čím viac prenikáme k vlastnému základu našej existencie, tým viac sa vlastne dotýkame Vzkrieseného. Dotýkať sa Krista, vystupovať k nemu, to patrí nerozlučne k sebe. Pri tom nemôžeme zabúdať, že také okolnosti, ako je kríž a poníženie, sú nevyhnutné aj pre nás, ak chceme kráčať ku Kristovi oslávenému. Musíme ísť cestou opusteného a ukrižovaného. Tým sa nám chce vlastne povedať, že Kristus, ktorý je u Otca v sláve Boha, nie je vôbec ďaleko.

Iba človek môže byť ďaleko od Boha. Ale zároveň vždy má otvorený prístup k Nemu. Ježišovo nanebovystúpenie je práve o tejto otvorenosti. Čiže nejde o cestu vesmírom, ide o cestu srdca, aby sme nežili v dimenzii uzatvorenosti pre seba, ale v dimenzii Božej lásky, ktorá obopína celý svet.

8 Pravdu neba spojiť s pravdou o ľudskom bytí.

Rád by som v tejto súvislosti uviedol príbeh, ktorý môže osvetliť rozprávanie o nebi a o zemi. Starý otec viedol za ruku svojho vnúčka a ukazoval mu mohutné stromy, lemujúce aleje. Hovoril mu, že neexistuje nič krajšie ako strom. „Pozri, pozri na tie stromy, ako namáhavo pracujú.“

Chlapec namieta: „Dedko, ved' nič nerobia.“

Dedko vysvetľuje: „Ale áno, spájajú nebo so zemou. Je to veľmi ťažké. Pozri sa na ten kmeň, celý je vráskavý, vyzerá ako hrubé lano, je na ňom veľa uzlov. Na oboch koncoch tohto lana sa vlákna rozdeľujú a rozširujú, a tak držia pohromade nebo so zemou. Tie hore nazývame konáre, tie dolu korene. Ale je to vlastne to isté. Korene si razia cestu k zemi, konáre vo vzduchu. Aj v jednom, aj v druhom prípade je to namáhavá práca“.

Chlapec hovorí: „Dedko, ale je oveľa ťažšie raziť si cestu pod zemou ako vo vzduchu“.

„Vôbec nie, chlapče. Keby to tak bolo, konáre by boli krásne, rovné, dlhé. Ale vidíš, aké sú pokrútené, poohýnané od námahy? Snažia sa a namáhajú úpornejšie ako korene“.

„A prečo je to také namáhavé, čo to spôsobuje?“, pýta sa chlapec.

Dedko odpovedá: „Vietor. Ten by chcel odtrhnúť nebo od zeme. No stromy držia pevne a zatiaľ vyhrávajú.“⁵

Dedkovo rozjímanie nad stromom je krásne preto, lebo hovorí o úlohe ľudského života a viery: udržať nebo spojené so zemou. Pravdu neba spojiť s pravdou o našom bytí. Vždy bude fúkať vietor prekážok. Vždy znovu budeme potrebovať toto spojenie upevniť, utužiť, a preto sme radi, že ako kresťania veríme v šiesty článok Kréda, že Ježiš vystúpil do nebies a sedí po pravici Otca.

9 Svedectvo lásky

Posledná časť našej úvahy sa dotýka svedectva, ku ktorému sme pozvaní. V Skutkoch apoštolských je veta: „Mužovi galilejskí, čo stojíte a hľadáte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol od vás vzatý do neba, príde tak, ako ste ho videli do neba odchádzať“ (Sk 1, 11). Úlohou učeníkov nie je pozeráť do neba, ale roznieť svedectvo o Kristovi do celého sveta. Toto je dôležitý pilier kresťanského vyznania: Kristus, ktorý na seba vzal telo, otvoril v Bohu priestor pre ľudské bytie, volá celý svet do Božej otvorenosti.

Preto si môžeme byť istí nádejou, že Boh osuší všetky slzy, že pomínie všetka nezmyselnosť a že všetka nespravodlivosť bude prekonaná. Lebo v dejinách sveta bude mať posledné slovo víťazstvo lásky. To je to, čo dokáže Božia moc. Od nás kresťanov sa v tomto medzičase očakáva postoj, ktorý by sme mohli nazvať postoj bdelosti, vnímavosti na Božie veci: neuzavrieť sa do prítomného okamihu, neoddávať sa len každodenným a materiálnym záležitostiam, ale vedieť pozdvihnúť svoj pohľad nad chvíľkovosť, nad malichernosť, aby sme predovšetkým mali na zreteli to, čo je večná pravda, čo je múdrosť Božia, a uprostred tohto sveta, ktorý je pre nás často nepochopiteľný

---

⁵ Porov. FERRERO, B.(editor): *Kolko stojí zázrak?* Bratislava : Don Bosco 2006, s. 10.

a zlý, mať nádej. Vždy, keď budeme mať schopnosť rozlíšiť dobré od zlého a žiť podľa usmernení viery, zbadáme, že náš život ide správnou cestou, že nebo je pre nás magnetom, ktorý nás priťahuje.

Uvažovanie o nebi nech je pre nás tou najkrajšou skutočnosťou. Nemusíme sa báť, či sme moderní, alebo nemoderní, či je to skutočnosť, alebo rozprávka a utópia. Krátkozraký je človek, ktorý sa zapodieva len vecami, ktoré sú dosiahnuteľné, merateľné, zapisateľné do čísel. Ak hľadáme zmysel života, musíme prejsť aj k tomu, čo nás presahuje, a to je práve skutočnosť neba. Je dobré a správne, že nebo je pre nás neprístupné, vzdialené, nemôžeme si tam urobiť vizitu, vrátiť sa a povedať si: teraz už viem, že existuje! Práve naopak, v napätí medzi tým, čo už máme a čo ešte príde je Boží dar.

Jedného večera sa Róbert vracal domov. Nájsť si prácu v malom mestečku, bolo takmer nemožné. Odkedy zavreli továreň, v ktorej pracoval, bol nezamestnaný, ale nestrácal nádej. Zrazu musel pribrzdiť. Skoro prehliadol staršiu pani, ktorá dostala defekt a bezradne stála na kraji cesty. Všimol si, že potrebuje pomoc. Vystúpil z auta, a hoci bol hladný a chudobný, povedal jej: „Ak chcete, môžem vám pomôcť. Spokojne môžete zostať v aute, ak vám tam bude lepšie. Volám sa Róbert.“

Keď bol s opravou defektu hotový, pani otvorila okno a začala sa s ním rozprávať. Nevedela, koľko je dlžná, čo mu má dať? Bola celá šťastná, že je zachránená. Róbert, ktorý bol ochotný pomáhať a nemyslel v prvom rade na peniaze, povedal: „Keď bude dnes niekto potrebovať vašu pomoc, pomôžte vy, a spomeňte si pri tom na mňa!“ Počkal, kým naštartovala a odišla. Bol sychravý deň, no v duši mu bolo teplo.

Po niekoľkých kilometroch pani zastavila, lebo zbadala malý motorest, chcela sa najesť. Obsluhovala ju čašníčka, ktorá bola už v siedmom mesiaci tehotenstva, ale stále pracovala a dokonca s úsmevom na tvári. Platila sto dolárovou bankovkou, preto čašníčka musela ísť peniaze rozmeniť. Keď sa vrátila, pani už tam nebola. Čašníčka si všimla na servítke odkaz, ktorý ju skoro rozplakal: „Nič mi nedlhujete! Mne dnes niekto pomohol, teraz som pomohla ja vám. Ak mi to naozaj chcete vrátiť, nedovoľte, aby táto reťaz lásky skončila pri vás!“

Keď sa čašníčka vrátila domov, unavená si ľahla do postele a rozmýšľala, ako tá pani mohla vedieť, že potrebuje peniaze? Prichystať všetko pre bábätko,

ktoré sa malo o niekoľko mesiacov narodiť - to nebola lacná záležitosť. Vedela, že aj manžel sa kvôli tomu trápi. Teraz ležal vedľa nej, jemne ho pobožkala a pošepkala: „Neboj sa, môj milý, všetko bude v poriadku. Mám Ťa veľmi rada, Róbert.“⁶

Príbeh potvrdzuje pravdu: keď sa človek usiluje skrze lásku o nebo na zemi, stáva sa kandidátom neba, lebo láska robí z „nikto – niekto“. A to je hodnota, ktorú pridáva nášmu životu viera v Nanebovstúpenie Pána.

---

⁶ *Nikdy sa nevzdávaj*. Vrútky : Advent Orion 2004, str. 72.